

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 271.-272. szám

2015. július - augusztus

**Kedves pesterzsébeti
Testvérek!**

A Szeretet – Szolgálat újság több, mint két évtizede jelenik meg minden hónapban. Deme Zsuzsi, Pataki Ági, valamint Lesták Károly testvérek kezdték hírlevélként fel-eleveníteni a régmúltban megjelent erzsébeti újságot. Az indulás után egy évvel kapcsolódtam be a szerkesztési munkába. Zsuzsi és Ági egy idő után különböző okok miatt abbahagyta a munkát. Maradt Károly testvérrel kettőnkre a feladat. Egy időre bekapcsolódtak gyermekeim, Daniella és Lukács is a cikkek írásába, összeszerkesztésébe. Emellett időszakosan többen is vállaltak munkát, amely nagy segítség volt, és változatosságot segített (pl. dr. Sipos Emese Gyermekrovata, Szűcs Gábor rejtvényi, stb.) Mára megint ketten maradtunk. Én viszont elfáradtam. Nem tudok új dolgokat kitalálni, amikkel változatosabbá lehetne tenni a tartalmat. Ahhoz sincs már elég energiám, hogy a gyülekezet tagjait biztassam a megtapasztalások, bizonyágtételek közreadására. Pedig akkor volt igazán sajátunk ez az újság, amikor a körülöttünk élők írásait, vagy gyülekezetünk tagjainak élményeit olvashattuk.

Nehezen szántam rá ennek a „cikknek” megírására – több hónapja készülök rá -, de

eldöntöttem, hogy szeretném átadni a szerkesztői munkát egy nálam fiatalabb, ambíciókkal telibb testvérnek. Ebben az évben még szívesen segítek az új szerkesztőnek – ha igényt tart rá – és januártól teljesen átadnám a stafétabotot.

Kérem, hogy akinek van kedve és úgy érzi elhivatottsága is erre a feladatra, jelezze Károly testvéremnél, vagy nálam. Személyesen, vagy e-mailben, esetleg telefonon. E-mail címeink minden lap utolsó oldalán megtalálhatók.

Végül pedig minden Testvéremnek megköszönöm, aki segítette munkámat, aki szívesen olvasta minden hónapban a különböző írásokat. Nagy szeretettel köszöntöm mindazokat, akik nem tagjai gyülekezetünknek, de valamilyen módon eljut hozzánk a Szeretet – Szolgálat. Hiszem, hogy sok áldást nyertek olvasásából.

Kívánom, hogy még hosszú éveken keresztül olvasható legyen ez az újság sokunk örömeire és megváltó mennyei Atyánk dicsőségére.

Testvéri szeretettel: Máté Dániel

Mészáros János Elek jótékonyági koncertjea révkomáromi református templomban

2015. április 26-án került sor a Komáromi Napok egyik legjelentősebb nyitórendezvényére, amelynek keretében a zsúfolásig megtelt révkomáromi református templomban Mészáros János Elek, a Csillag születik 2012-es évi győztese adott jótékonyági koncertet a Timóteus-ház javára. A közönségnek nemcsak csodálatos zenei élményben volt része, hanem meghallgathatta a művész hitvallását is. Sok ember szemébe könnyet csaltak a szívet-lelket melengető dalai, mint például a „Hazám, hazám...”, „Úgy szeretném meghálálni”, „Nézz rám Istenem.” Nagy élmény volt hallgatni a gyönyörű hangú művészt, akit Isten különleges tehetséggel áldott meg. Énekével tanúbizonyságot tett hitéről és a magyar nemzet iránti elkötelezettségéről. Dalai és versei hallatán mindenkinek útmutatást nyújtott hitből, hűségéből és nemzettudatból, beszédéből pedig áradt az Isten iránti mélyes szeretet. Köszönjük ezt a csodálatos élményt a művész úrnak, további életére Isten áldását kérjük, hogy erőben, egészségben még sokáig tudja folytatni áldásos tevékenységét a Kárpát-medence magyarsága érdekében. Nagy örömeinkre szolgált megtapasztalni, hogy mennyi segíteni akaró ember él közöttünk, akik eljöttek a jótékonyági koncertre és támogatták a Timóteus-ház nemes ügyét. A Komáromi Protestáns Nőegylet hálás köszönetét fejezi ki mindazoknak, akik részt vettek a jótékonyági koncerten, és adományokkal hozzájárultak a Timóteus-ház munkálatainak mielőbbi befejezéséhez. „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felüről való, és a világosságok Atyjától száll alá,”... (Jakab 1/17.)

(Dr.Körtvélyesi Piroska a Komáromi Protestáns Nőegylet elnöke – Református Újság XXII. évf. 6.sz.)

Az önfelelt játék öröme

A gyermekvédelmi munkánk kezdetein, szinte folyamatosan a gyermekek között voltam, de vasárnap este mindig félrevonultam a szerzetes társaimmal. Persze a gyermekek kíváncsian kérdezték, hogy miért nem jöhetnek velem.

Próbáltam a tölem telhető legbölcsebben elmondani nekik, hogy ugye én szerzetes vagyok, és ilyenkor vasárnap este nekem is kell egy kis rekreáció. Na de az micsoda? - kérdezték kíváncsian a gyerekek. Kreáció egy latin szó, amelyik igazából teremtést jelent, a rekreáció az újrateemtést jelent, mondtam nekik nagyon bölcsen! A gyermekek kíváncsiak, és őket ez a bölcs latin szófejtés egyáltalán nem nyugtatta meg, ezért szépen meglesték a mi ténykedésünket. Aztán hétfőn jöttek nagy kajánul és kacagva mondták, hogy lebuktunk, mert ott semmi kreáció nem volt, ők világosan látták a kulcslyukon, hogy mi römiztünk, sört ittunk, és nagyokat kacagtunk! Magamhoz öleltem a gyermekeket és megpróbáltam megmagyarázni nekik, hogy a szerzetesek ősi szokása szerint nem csak imádkoznunk kell együtt, hanem vidáman szórakoznunk is. Elmondtam, hogy akik nem tudnak jókedvűen együtt egy pohár bort meginni, vidáman játszani, elbeszélgetni, azok nagy bajban vannak! Mert az a közösség, ahol nincs jókedv, öröm, vidámság, az a közösség meg fog szűnni, összefog omlani! És biza az egész hetes munka, rohanás, erodálja a kapcsolatainkat, elfáraszt mindenkit, ezért a vidám, örömteli együttlét az egészen biztos, hogy mindannyiunkat, de még a közösségünket is képes újjáteremteni, megújítani! Sokszor elcsodálkozom, hogy a gyermekek mennyit tudnak játszani. Nincs olyan fájdalmas, szomorú helyzet, amiből egy gyermek ne tudna egy kis pajkos jókedvvel vidám játékot fabrikálni. Néhány évvel ezelőtt, egy hatalmas felhőszakadás után, egy kis patak sok fájdalmat okozott, házakat vitt el, és sajnos több embert is megölt. Az árvíz után én is elmentem ezekbe a falvakba, és döbbenet néztem a pusztítást, mit néhány perc alatt az özönvíz maga után hagyott. A házukat, mindenüket elvesztett embereknek felkínáltam, hogy a kis gyermekeiket szeretettel befogadom a gyer-

mekvédelmi otthonunkba, míg a törmelék alól kiássák otthonukat. Egy busz gyerekekkel útra keltünk, bennem végtelen szomorúság volt, vezettem az autót és egyszer csak hallom, hogy vidám gyermekkacagás töri meg a csendet. Az egyik fiúcska huncutul mosolyogva mesélte, hogy édesanyjával sokat imádkozott egy autóért, aztán csak eleredt az eső, és a hatalmas víz egy szép piros autót hozott az ablakon keresztül, be a házba. A gyerekek elkezdtek kacagni, hahotázni, és én éreztem, hogy a bánat, szomorúság, akár a tavaszi hó a napfényben, elolvad a szíveinkben. Újabb és újabb történetek jöttek, az egyik fiúcska elmesélte, - s most megpróbálom szó szerint idézni a gyermeket - , hogy "neki az árvízben az tetszett a legjobban, amikor nagymama kereste a szekrényt"! Kérdően néztem rá, mire ő elmesélte, hogy nagymama a rekkentő nyári melegben egész nap mosott, majd a száraz ünnepi ágyneműt szépen ki is vasalta, s neki mind gyerekeknek be se volt szabad mennie a tiszta szobába, nehogy összenyúljon a kifehéretett, kikeményített fehér vásznakat. Aztán mikor minden kész volt és bekerült a nagy szekrénybe, akkor jött az eső és a nagy víz be az ablakon, és mindent elvitt, nagymama meg csak állt a ház közepén és kérdezte, hogy hol a szekrény a szépen összefogott ruhákkal? Önmagában egy tragédia, de a feszültség alól kitörni akaró gyermeki, tiszta lélek, hahotázva kacagta ki az élet nehézségeit. Hallgattam a gyermekeket és megértettem, hogy miért is állított elénk egy játszó, vidám gyermeket a Mester!

Igen, Isten drága ajándéka az önfeledt játék öröme, melyet két kézzel kínál fel Isten mindannyiunknak, nincs életünkben olyan pech, melyet a pajkos, játékos jókedv ne tölthetné be, legyen az életünk első, vagy utolsó perce!

Gondviselő Mennyei Atyánkban bízva, istengyermeki méltóságunk feljogosít arra, hogy játszva, kacagva, jókedvű örömben éljük életünket!

Szeretettel, Csaba t. (Böjte Csaba)

A kis Napsugár története

Volt egyszer egy Elza nevű kislány. Nagyon öreg nagymamája volt, hófehér hajú és ráncos arcú. Elza édesapjának nagy háza volt fent a dombon. A Nap mindennap besütött a déli ablakon és ettől minden gyönyörű fényben úszott. A nagymama a ház északi részében élt, és Nap soha nem sütött be a szobájába.

Egy nap így szólt Elza az apjához:

– Miért nem süt be soha a nap a nagymama szobájába? Pedig tudom, hogy szeretné.

– A Nap nem láthatja az északi ablakot-felelt az apa. Akkor hát, a nagymama soha nem láthat egy napsugarat sem a szobájában? - kérdezte a kislány. - Nyilvánvalóan nem, hacsak nem viszel neki egyet.

Ekkor Elza hosszan elgondolkodott, hogyan tudna napsugarat vinni nagyanyjának.

Mikor a réten játszott, látta, ahogy a virágok fejüket mozgatták. A madárkák vidáman énekeltek, egyik fáról a másikra röpködtek. Mintha minden azt mondta volna: szeretem a Napot. Szeretem a meleg, fényes Napot. A nagymama is szeretné, gondolta a kislány. Kell, hogy vigyek egy keveset belőle.

Egy reggel a kertben érezte, hogy meleg sugarak simogatják aranyhaját. Ekkor leült és ott látta őket az ölében. „Beteszem a ruhámba – gondolta- így el tudom vinni a nagymamának.” Felpattant hát és beszaladt a házba.

– Nézd nagymama Napsugarak vannak nálam – kiáltotta. Kitérta ruháját, de egyetlen Napsugár sem volt benne.

– Elillantak a szemedben keresztül, kedvesem – mondta a nagymamája. Ott ragyognak arany hajadban. Nincs szükségem a Napra, ha te itt vagy velem.

Elza nem értette, hogy jönnek ki a napsugarak a szeméből, de örült, hogy azért boldoggá tette a nagymamáját. Minden reggel játszott a kertben, majd a nagymama

szobájába futott, hogy vigyen neki egy kis napsugarat, amit szemében és hajában gyűjtött össze.

(Adj helyet a jónak – 133/2015.)

Nagyapám tanítása

- Idefigyelj – mondta komoran -, ha egyszer megígérted valakinek, hogy ekkor és ekkor itt vagy amott leszel, és nem vagy ott időben, csak két mentésed lehet: meghaltál, vagy olyan beteg vagy, hogy mozdulni se tudsz! Hogy nem haltál meg, azt látom. Nos, mi a betegség, hadd hívjam a doktort?!

Elmondtam neki szorongva ott a sötétben, hogy mi történt. Nagyapám szó nélkül végighallgatott. Mikor aztán kifogytam a szóból, megszólalt. Súlyos, lassú beszéddel.

- Idefigyelj – mondta. – Vannak emberek ezen a földön, akik úgy dobálják ide-oda a szavakat, meg az ígéreteket, hogy azoknak semmi értékük nincsen többé. Mi, Wassok nem ezek közé tartozunk. Ha mi mondunk valamit, az áll, mint a sziklakő. Ha mi a szavunkat adjuk, azt tartjuk is, ha belepusztulunk is! Érted?

- Értem – hebegtem megrendülve.

- Dehogyan érted – csapott le reám a szava -, de elmagyarázom úgy, hogy megértsed. Látod itt a mellényem zsebében az aranyórát? Nagyapámtól kaptam, amikor leérett-ségiztem. Amikor leérett-ségizel, a tied lesz. Ez az óra számomra minden csecsebecsénél értékesebb. De ellophatod. Visszaadhatod, vagy megtérítheted az árát. Ellophatod valakinek a lovát, a tehenét, ökrét, vadászpuskáját. Mindenét ellophatod és visszaadhatod megint, vagy megtérítheted az árát. Csak egy valamit, ha ellopsz valakitől, nem térítheted meg soha. S ez az idő! Ha valakinek az idejét lopod, azt úgy megloptad, hogy soha jóvá nem teheted. A várakozásban eltelt időt semmi hatalom a földön nem hozhatja vissza. Nincs, eltelt, vége. Örökre

elveszett, és te voltál az, aki a jóvátehetetlen veszteséget okoztad. Érted?

Értettem. Úgy megértettem, hogy attól a naptól kezdve, ha valakinek szavamat adom, hogy ekkor és ekkor itt vagy amott leszek – akkor már ott vagyok öt perccel azelőtt, még ha vénasszonyok esnek is az égből, ahogy drága jó nagyapám szokta volt mondani. Erre neveltem gyermekeimet és unokáimat is. Nem azért, mert késni neveltlenség, hanem mert több annál. Aki öt percet késik, az öt percet ellop valakinek az életéből, amit nem tehet jóvá soha.

- A megbízható embert még ellensége is tiszteli – mondta volt nagyapám -, mert a megbízható ember a társadalom sziklaköve, amire országot lehet építeni. A többi szemét, amit elfű a szél...

(Wass Albert)

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm a Testvéreket! Kitért a nyári szünet, minden diák és tanár nagy öröme, így a mostani rovat sem íródhatna más témában. Mi mindent tervezünk a nyárra? Hogyan igyekszünk minél több időt együtt tölteni a fiatalokkal és milyen programlehetőségek várnak ránk? A következőkben ebbe szeretnék bepillantást engedni a Testvéreknek.

Ahogy már az előző rovatban is említettem július végén kerül sor a legfontosabb nyári programunkra, az ifi nyaralásra 22-26. között. A helyszínt már kiválasztottuk, idén egy Pápától nem messze fekvő falu, Bakonyjákó lesz a főhadiszállásunk. Előreláthatóan 26 fő vesz részt idén a nyaraláson, ami nem kis kihívást jelent nekünk, szervezőknek. A megbeszélések, útvonaltervezés és menüegyeztetés már nagyban zajlik. Rengeteg programmal készülünk a fiataloknak, így testmozgásra, fürdésre, túrára lesz lehetőségük, hiszen a

Bakony szebbnél szebb tájakkal, erdőkkel büszkélkedik. Az előző években mindig nagyon jól telt az a pár nap, amit ilyen módon együtt tölthettünk mi fiatalok, s biztos vagyok benne, hogy Isten idén is velünk lesz. Természetesen nem csak a testi felüdülés lesz a középpontban, nagy hangsúlyt helyezünk a lelki felüdülésre is. A hét témája már megvan, ezt a témát fogjuk körbejárni a tanításokon, kiscsoportos beszélgetéseken és reggeli áhítatokon keresztül.

Alig hogy hazaérünk az ifi nyaralásról, kezdődik a baptista fiatalok számára egy rendkívüli program, mely minden évben megrendezésre kerül. Ez pedig nem más, mint a baptista ifjúsági nagytábor. Idén július 27 és augusztus 2. között Balatonszemesen gyűlhetnek össze a fiatalok. A hét témája: *Hogyan tovább?* Sok fiatal küzd a kérdéssel: mik legyenek a következő lépések az életemben? Válasszam-e Isten útját? Mit kezdjek a családi örökséggel, amit hozok magammal? Ki lesz a párom? Megtalálom-e a rám szabott hivatást és a nekem való sulit? Amellett, hogy ezekről a témákról lesz szó majd a héten, fontosnak tartják a szervezők a következő gondolatot, amire nagy hangsúlyt helyeznek majd a tábor alatt: „Isten olyan életet szán nekünk, aminek jelentősége van, tehát használni akar minket eszközként. Ehhez és ennek során pedig formál minket.” Az esték előadói: Stephen Bell, Durkó István, dr. László Imre, Kovács Dániel, Révész Lajos és Sipos Márk lesznek. Az előadásokon kívül egyéb programokkal is készülnek a szervezők: lesznek szemináriumok, dicsőítés, sport és koncertek is. Ez egy remek esemény, amelyre a fiatalok az ország minden területéről érkeznek, így tökéletes alkalom új barátságok kialakítására, kapcsolatok elmélyítésére is. Ezek mellett a fő programok mellett, több apró kirándulást is tervezünk. Szeretnénk együtt eltölteni egy hétvégét a Balatonnál, a ceglédi aquaparkot is birtokba vennénk egy

napra, szeretnénk ifjúsági órákat tartani a nyár folyamán is és a rendszeres sportolásról (foci, röpi) sem mondunk le. Tehát igen tartalmaznak ígérek ez a nyár. Kérem a Testvéreket, hogy imádkozzanak értünk, hogy Isten áldása kísérjen és épségben, egészségben és lelkileg is feltöltődve kezdhesük az új tanévet.

(Lovász Debóra)

A felekezeti oktatás felette szükséges voltáról

A felvidéki realitás közepette az értelmesen gondolkodó magyar emberek számára már nem kérdés az anyanyelvű oktatás fontossága. Az emberek többsége belátja, hogy nemcsak az erősen megalapozott és elsajátított tudás alapvető feltétele ez, hanem a személyes identitás kialakításában elengedhetetlen, szükséges feltétel. Cikkek, írások, elmélkedések, előadások gyakori témája, hogy a gyermek nemzeti önazonossága a más nyelvű iskolában elvész, megtörik, sőt, az is előfordul, hogy janicsár módjára saját nemzete ellen lép majd felnőttként fel. Mindannyian egyetértünk tehát abban, hogy magyar gyermeknek magyar iskolában a helye. Vajon az identitás kérdése nem merül fel az egyházi iskolákkal összefüggésben is? Egyházhoz kötődő vallásos családokban miért nem egyértelmű és természetes, hogy felekezetének iskoláját látogassa (amennyiben módja van rá) a gyermek? Tudjuk, hogy a hitbeli hűség manapság ingatag talajon áll. Nagyon erősen liberalizálódó világban élünk, a világ hívságai olyan nagymértékben hatnak a gyermekekre és felnőttekre egyaránt, hogy mindaz az érték, amit egyházon belül elsajátíthat a gyermek, hacsak nem vagyunk részen, háttérbe szorul. Ebben az összefüggésben a lelkészek munkája, az egyházi alkal-

mak, istentiszteletek a legfontosabbak a lelki nevelés terén, de családi hatás híján ezek az élmények nem mindig maradnak tartósak. A fiatal felnőtt más környezetbe kerülve könnyen elfeledi azokat. Ebben segít az egyházi (esetünkben református) iskola. A hazai jogrendszerben az egyházi fenntartású iskolákban tartalmát tekintve kötelező az állami pedagógiai keretterv, tehát semmiben sem marad el a világi iskoláktól. Ugyanakkor az egyházi iskola mindent saját munkájában kiegészíti a nevelés sajátos, rá jellemző elemeivel. A napi igelovás, heti áhítatok, egyházi énekek éneklése, rendezvények, templomi alkalmak mind arra szolgálnak, hogy közvetett, gyengéd, szeretetteljes ráhatással neveljen a diákból modern tudással rendelkező, versenyképes, ugyanakkor nemzete és hite iránt elkötelezett fiatalot, felnőttet. Valljuk be, az egyháznak pedig szüksége volna ilyen fiatalokra, nagyobb számban, mint jelenleg. Tapasztalataim szerint, legalábbis a nyelvhatár közelében, az istentiszteletek látogatottsága csökken, az átlagéletkor – főleg falvakon - egyre nő. Ha az egyháztagok száma nem is csökken, azt láthatjuk, hogy az egyház életéből aktívan elsősorban az idősebb generáció veszi ki a részét. Ott azonban, ahol van református iskola, változik a kép. Példaként említem a Barsi Egyházmegyét, ahol van református alapiskola és gimnázium is. Az egyházmegyei majálison bizony sok fiatal szolgált - műsorral, pályázattal, kézműves munkákkal stb. Meglátásom az, hogy az érdek közös. Az egyháznak igenis szüksége van iskoláira, az iskoláknak viszont az egyházára. A magyar közösségnek pedig arra a megtartó erőre, mely ebből a közös munkából árad a nemzet javára. A Szlovákiai Református Keresztyén Egyháznak öt alapiskolája és két gimnáziuma van. Az alapiskolák természetesen helyi, a gimnáziumok azonban regionális hatáskörűek. A fentiek alapján nyilvánvaló, mennyire fontos a létük. Fennmaradásuk alapvető feltétele az, hogy elegendő diák látogassa őket. Ezért érde-

mes lenne elgondolkodni azon, hogy milyen módon támogathatná a hazai református közösség őket. Az ifjúsági munkában fel lehetne vállalni, említeni református oktatási intézményeinket. Hisz a református gimnázium küldetése az érettségire, továbbtanulásra való felkészítésen túl pont annak a többletértéknek átadása, mely az egyház éltetése, az abban való munka, a felekezeti hovatartozás, sokat emlegetett identitás kialakításában szükséges. Ezért pedig érdemes akár nagyobb távolságból is vállalni az ilyen intézményben való tanulást, a lelkészek számára pedig öröm és gyülekezetük büszkesége lehet olyan fiatal kinevelése, aki a későbbiekben is hű marad ezekhez a gyökerekhez. Természetesen ez a cél. A református gimnázium garantálni nem tudja a biztos eredményt, de lehetőséget nyújt rá. Úgy vettem észre, hogy mire érettségihez jutnak a fiatalok, többségük valóban egyértelműen hitben él. S természetessé válik számukra a közösségért végzett munka, a közösség szolgálata, hisz ezt a példát látják nap mint nap. Nem mindegy azonban, hol is van ez a református gimnázium! Ha már mellette dönt a gyermek és szülője, sokan inkább a nagy hagyományokra visszatekintő magyarországi intézményeket választják. Tudatosítani kell azonban, hogy a már középiskolás korban történő elvándorlás elenyésző kivétellel visszafordíthatatlan. Egyéni személyiségfejlődés biztosan megtörténik, de a felvidéki magyar közösség életéből elveszik a minden bizonnyal értékes és pótolhatatlan fiatal. A Szlovákiai Református Keresztyén Egyháznak csak az lehet az érdeke és célja, hogy itthon nevelődjön ki az a hiteles utánpótlás, akik képesek lesznek évtizedek múlva éltetni, megtartani magyar református közösségünket. Összegezve tehát: a felekezeti oktatás, benne a református gimnázium szükséges. A kérdés csak az, hogy mennyire vagyunk képesek ezt észrevenni és áldozni is érte. A helyi közösség meghálálhatja a felekezeti gimnázium létét, de nem biztos, hogy egyedül meg is tudja tar-

tani. A közösségi összefogás ezért az egész egyetemes egyházunkban volna szükséges, hogy gimnáziumaink továbbra is szolgálhassák azt a célt, amiért létrejöttek.

(Kiss Beáta – Református Újság
XXII. évf. 6.sz.)

Dr. Csókay András Prima Primiissima-díjas, nemzetközi hírnevű agysebész főorvos vallomása

Az én életemet három szakaszra tudom felosztani. Ebből az első 16 év volt értékes, 25 év értéktelen volt, s az utóbbi 15 évet ismét értékesnek tartom – ezzel a személyes vallomással, életének eddigi summázatával kezdte előadását Csókay András. - Lehetett volna jobban, szebben végigélnem azt a közbeeső, értéktelen 25 évet, de gyermekkori hitem elhagyása oda vezetett, hogy bizony ilyen sokáig csak bolyongtam a sötétségben. Teljes borulás történt a magánéletemben, megéltem a szakmai kiüresedést, de végül mégis elnyertem Istentől a megtérés és visszatérés kegyelmét... Hogy bibliai példával éljek, a „tékozló fiút” hozom fel példának, mert szerintem ennek a létállapotnak különböző fokozatai vannak. Előfordul, hogy az embernek végre sikerül elindulnia a disznóólból hazafelé, ám újra és újra meghallja a hazafelé vezető úton az ördög szavát, aki felteszi a kérdést: No, és mi lesz a disznókkal? Forduljunk csak vissza! De tegyük fel, hogy sikerül hazaérni. Ilyenkor előfordulhat, hogy szinte észrevétlen átcsúszunk az idősebbik testvér farizeusi szerepébe, ami legalább olyan nagy probléma egy magát hívőnek mondó ember számára, mint a tékozló fiúé. A legnagyobb kísértés a vallásos bűn, az a felfogás, hogy „Én beavatott vagyok, én beszélgetek

Istennel, én különb vagyok, mint a többi ember...” Bizony, óriási problémát jelent ez a keresztényeknek... Barsi Balázs atya, ferences szerzetes és nagy hitszónok, nemrég egyik rádióadásban azt mondta, hogy a vallás a legnagyobb közügy. Meglepő, mert az ember lépten-nyomon azt hallja, hogy a hit, a vallás az emberek magánügye. Ő viszont hite erejével állítja azt, hogy minden szívdobbanásunkat Istennek köszönhetjük, s ha így van, hát hogy ne lenne ez közügy? Rávilágított erre már korábban a nagy Albert Einstein is, amikor azt mondta, hogy tudományvallás nélkül sánta, a vallás pedig tudomány nélkül vak... De vajon miért mondta ezt Einstein, mire érezhetett rá? Nos, jó bizonyosságok vannak erre. Én nagyon boldog voltam, amikor egy újságban a világ egyik legnagyobb agykutatójáról, Eccles Nobel-díjas agykutató professzorról olvastam valamit. A professzor nagy tudós volt, 1996-ban halt meg, s még ereje teljében is dolgozott. Szentágothaitól kezdve az egész magyar agykutató iskola az ő tanítására épült, a mostani nagyok is tanítványainak tekinthetők. Ő ki merte mondani feketén-fehéren, hogy az emberi elme nem anyagi termék, hanem csak egyik kivitelező eszközünk a sok közül. Lehetőség, hogy kifejezzük magunkat. Gondoljunk csak bele ebbe, milyen nagyszerű dolog ez! Mit is jelent? Azt, hogy az agyunk épp olyan kivitelező szervünk, mint a lábunk, a kezünk, a szemünk, csak annyi a különbség, hogy az agyunk magasabb szinten van differenciálva. Olyan, mint egy autó kormányja, ami mögött ott ül a kormányos, aki irányítja az autót. A kormány persze ugyanúgy elromolhat, mint ahogy kipukkad egy kerék, de attól még nem kell felborulnia a kocsinak. De ha a kormány romlik el, akkor menthetetlenül borul az autó... Az agyunk meghibásodhat, nem is ritkán olyannyira, hogy egy számunkra érthetetlen öngyilkosságot is előidézhethet. Egy nap egy fiatal rendőrt vittek kórházba,

aki egy banális karambolt okozott. Nem sérült meg senki, ő sem, így azonnal hazaengedték. A kocsiból felhívta telefonon az édesanyját, majd elővette a szolgálati fegyverét, és főbe lőtte magát. Félte az Istent, mégis megtette. Nem sokkal azután, hogy a mi kórházunkba behozta a mentő, beállt az agyhalál. És mit gondolnak, mi volt mélyen hívő vallásos szüleinek a legnagyobb bánata? Nem az, hogy a fiúk meghalt, hanem hogy mi lesz gyermekük lelki üdvével? Akkor tapasztaltam meg talán életemben először, hogy az imának milyen hatalmas ereje van. Ott ültem a szülőkkel a szobában, együtt imádkoztunk. És egyszer csak eszembe villant, hogy ez a fiú nem akart öngyilkos lenni, szörnyű tettet csak azért követhette el, mert meghibásodott a legmagasabban differenciált kivitelező készüléke. Mikor később elvitték donációra a műtőbe, elbúcsúztak tőle a családtagjai. Igazi szeretetáramlás volt körülöttünk. És a halott fiúnak váratlanul megeredtek a könnyei. Úgy éreztem, hogy ez a jelenség visszajelzi korábbi gondolatomat, amit nyomban elmondtam a fiú szüleinek, s ezzel megnyugodtak. Nagyon fontos nekünk, az orvosok számára, hogy nehéz helyzetekben eszünkbe jusson valami épkezláb, logikus, jó és használható gondolat vagy megoldás, hogy tovább tudjunk lépni. Azt, hogy hogyan lehet mozgósítani, kreatívvá tenni az agyunkat, méghozzá a lehető leggyorsabban, arra is az agy kutatás adta meg a magyarázatot. Ilyenkor meg kell próbálni a tanultakat, az átélteket, a megtapasztalásokat rettentő gyorsan felidézni. Ezek ilyenkor szinte észrevétlenül pörögnek végig az agyunkon, s ha sikerül egy hasonló, már korábban megoldott helyzetre az adott a problémára e ráatalálni, csak kicsit kell igazítani, forgatni rajta, s már rájövünk, hogy mi a megoldás! Ez jól működik, de csak akkor, ha képesek vagyunk az emlékidézésre, méghozzá automata üzemmódban! Ám van egy bökkenő: ez bizony nem mindig sikerül...

Az előadásaimban mindig elmondom a hallgatóknak, hogy miként történik az emlékezés. Az agykérgünkben gyakorlatilag végtelen számú információt tudunk felfogni és tárolni, rettentő sok hely van ott. Minden egy hálózat formájában rögzül a memóriánkban, de az előhívás során akadhat bökkenő. De már azt is megfejtette az agykutatás, hogy ez miért van? Az ember mindig azokra a dolgokra tud leginkább visszaemlékezni, még a gyermekkorából is, ami érzelmi viharokat idézett elő. Ennek sejtkori szinten is megvan a lenyomata. Ott, ahol érzelmi, belső világunk rejlik, a legmélyebb agyi strukturákban, mindig megindul egy jelölés a felfogott információkra, amelyeket megpecsételünk ezzel az érzelmi motiváció-felütéssel, s így azokat vissza is tudjuk hívni. De beszéljünk most a kis csodákhoz, amelyek rajtunk keresztül, imádságok útján születnek. Köztudott, hogy egy jó bokszolót is kiüthetik, ha nem edz eleget, hiába tud elméletben mindent a bokszról. Így van ez a hitünkkel és a tudásunkkal is, azok is kopnak, ha nem vagyunk edzésben. És itt szeretnék egy történetet elmondani, ami gyökeresen megváltoztatta az én orvosi életemet az elmúlt tíz évben. 2003-ban én még egy félkarú, félig kiképzett, átlagos magyar szakorvos voltam, ráadásul túlkoros is, mert mérnöki diplomámmal három évéig mérnökként dolgoztam, s csak utána kezdtem el az orvosi egyetemem. Akkortájt már voltak jelentős szakmai sikereim koponya- és gerincsérültek operációiban, főleg a felszínhez közeli daganatok eltávolításában, ám az agyi mikro sebészetben - ami az idegsebészet csúcsa -, még nem voltak tapasztalataim. És akkor bekerült az osztályunkra egy beteg, akiről már lemondtak, s akit a szakmai protokoll szerint már nem lehetett megoperálni. Ilyenkor már nem teszünk extra erőfeszítéseket. De ez az asszony még élni akart. Azt hajtogatta, hogy neki idő kell, hogy elrendezze az életét, s kért: vállaljam

el az operációt. Nem tudtam mit tegyek. De amikor imádkozni kezdtem, megjött a sugallat: merj a boncterembe! Tégy azt, amit 400-500 évvel ezelőtt csináltak az orvosok. Én lementem, és a hivatalos boncolás keretei között modelleztem néhányszor a tervezett beavatkozást. És a műtét sikerült! A siker nyomán döntöttem el, hogy folytatom a boncolással modellezett műtéteket, annál is inkább, mert a baleseti idegsebészet annyi terhet rótt rám, hogy nem maradt időm a mikro sebészeti munka gyakorlására. Rájöttem, hogy semmilyen más úton nem tudom fejleszteni a műtéti mikro technikai tudásomat, csak így. Attól kezdve véremmé vált a bonctermi munka: minden nap 6-tól fél 8-ig a boncteremben kezdtem a napot. Mindeközben újabb és újabb innovációk is jöttek, amelyek jó része azonnal bevezethető volt a gyakorlatban. Az új műtéti eljárás, az éralagút technika, a súlyos koponyasérültek kezelésére szolgáló, új koncepció is így formálódott. De egy nap elkezdtem ettől az egésztől viszolyogni... Különleges lelkiület kell ahhoz, hogy az ember sok időt töltsön halottakkal. A problémát a szagok, a nem igazán gusztusos látvány okozta. És kezdtem az egészséget abbahagyni, bár tudtam, hogy ezzel romlani fog sebészi teljesítményem. Imádkoztam, hogy Isten adjon valami ötletet, hogy kibírjam ezt a terhelést. És sok-sok rózsafüzér után megkaptam a segítséget. Az imádság megmozgatta belső világomat, feljöttek a hasonló, megpecsételt információk, helyzetek. És eszembe jutott Teréz anya, az ápolástudomány legnagyobbja, az indiai páriák közt dolgozó ma már szetté avatott apáca, aki „húsleves a szemcseppentőben” metódust. Teréz anya ezzel a módszerrel még a legrosszabb állapotú, kómás állapotban lévő betegek táplálásában, roborálásában is jobb eredményt ért el, mint a legfejlettebb amerikai vagy svájci klinikák, ahol mesterségesen táplálják az ilyen betegeket. Olvastam azt is róla, hogy

egyszer megkérdezték: miért tartja olyan fontosnak a napi két órán át tartó szentségimádást, holott, ha az idő alatt is dolgoznának, még legalább 12 nyomorult embert meg ki tudnának szedni a csatornából. Teréz anya azt felelte erre, hogy ha ők nem csinálnák ezt a két órás napi áhítatot, akkor ők nem látnák meg Krisztus arcát a szenvedőkben. Mikor ez eszembe jutott imádkozás közben, azonnal adaptáltam a saját helyzetemre: a boncteremben nekem is az Úr Jézus keresztről levetett véres, szétroncsolt testét kell felismernem elhunyt felebarátaim testében! És amióta valós szeretetkapcsolatom van a halott emberekkel, azóta mielőtt elkezdeném a munkát, pusztá kézzel megsimogatom minden felebarátom kezét. Hiszem, hogy ezzel a módszerrel megváltoztathatjuk az idegsebész-képzést, s elmaradhatnak a szövödmények a legkockázatosabb műtéteknél. Talán sikerül ezt is elterjeszteni a világban... Most, a végéhez közeledve kicsit még visszatérnék a tékozló fiú történetére. Lipták András úr az előadás előtti laudációjában szép szavakat mondott rólam, de én most mégis belehelyezem magam a tékozló fiú történetébe. Mert én is az vagyok... És tudom, mert megtapasztaltam, hogy milyen nehéz a tékozló fiú hazaindulása. És az is nehéz, ha hazatérve egyszer csak az idősebbik testvér szerepében találja magát... Nekem 15-16 éves koromig semmi bajom nem volt. Vallásos családban nőttem fel, akkortájt ismerkedtem meg a feleségemmel, aki most is az, és öt gyermekünk édesanyja. Mi akkoriban magunktól is el tudtunk kezdeni remek dolgokat, és minden szépnek és jónak tűnt. Ímmel-ámmal jártunk még templomba, de a szentségeket már nem vettem fel... Akkor még nem tudtuk, hogy ha az ember a maga módján vallásos, akkor előbb-utóbb borul a szekér. A nemrégiben elhunyt Kopp Mária szociológus professzor asszony boldogságkutatási statisztikájából tudom, hogy Magyarországon minden

második ember boldogtalannak tartja magát, s a társadalom legveszélyeztetettebb csoportja a magát „maguk módján” vallásosnak mondott emberek. Nem mondják ők azt, hogy nincs Isten, hisznek valamilyen elképzelt istenben. de az sajnos csak egy képzelt isten, nem az irgalmas,, nem a megbocsátó, hanem sok esetben a lusta Isten, a bosszúálló Isten... Egyik sem olyan,mint az Úr Jézus. És ha én nem követem az ő útját, és nem az ő tanítása szerint élek, akkor megágyazom a boldogtalanságomat. Nekem például oly sok férfitársamhoz hasonlóan az volt a gyenge pontom, hogy szerettem, ha dicsérnek. Biztos vagyok benne, hogy az a sok szerencsétlen magyar férfi, aki belelép a házasságtörés szörnyű, halálos bűnébe, nem mind kéjsóvárságból teszi. Inkább hiúságból. A férfiember szereti, ha dicsérik. És ha nagyon akar, előbb-utóbb találhat is valakit, aki elkezd bálványozni őt... Boldog házasságban éltünk a feleségemmel tizenöt éven át, utána kezdtem ostoba utakat járni, s a végén még el is költöztem otthonról. Távol a családomtól, iszonyatos kietlenségben, lelkifurdalással éltem – hát nem volt jó nekem a disznóólban. Azért tudtam elhatározni, hogy visszamegyek, visszafordulok, mert a lelkiismeretem nem hagyott békén. De ahhoz, hogy végérvényesen visszatérjek, még hetvenhétyszer újra vissza kellett mentem a disznóólba! És az én feleségem hetvenhétyszer meg tudott bocsátani nekem, így neki köszönhetően vissza tudtam menni hozzá és a családomhoz. Csodálatos fegyver a megbocsátás! A gonosz férjeket, akik ott akarják hagyni a feleségüket, a megbocsátás tudja a legjobban térdre kényszeríteni, mert az egészen letaglózza az embert. Ezt én is megkaptam az Úr Jézus segítségével, 42 évesen. És nemcsak imádkozó orvos, hanem imádkozó férj is lettem, ami még az egykori diákszerelmet is visszahozta az életünkbe...

(R. V. – közreadja: M-né Piros Viola)

FAKANÁL

Különleges húsgombóc sütőben vagy grillen sütve

Hozzávalók: : 2 nagy fej hagyma, 50 dkg darált sertés vagy marhahús, 2 tojás, fél csokor petrezselyemzöld finomra vágva, negyed csésze gomba, apróra vágva (elhagyható), 3 dundi gerezd fokhagyma, só, bors, 2 db szikkadt zsemle
ha még tovább akarod fűszerezni: 1 teáskanál szója szósz, 1 evőkanál fűszeres ketchup

Elkészítés: Tisztítsd meg a hagymát. Ezután vágd le a felső és alsó részét és óvatosan szedd le a külső hagymaréteget és tedd félre. Vágd össze a hagymák belsejét (mint a fasírozotthoz) és a fokhagymát, ha teszel bele, a gombát, vágd finomra a petrezselymet. Egy tálban keverd össze a tojással és az előzőleg beáztatott zsemélével, sózd, borsozd, fűszerezd, majd formázz golyókat belőle és tedd két hagymarész közé, és nyomkodd össze. Tekerd be a hagymagombócokat bacon szalonnával, majd tűzd meg, hogy le ne tekeredjen róla. Ha sütőben sütöd 220 fokra melegítsd elő a sütőt és süsd kb. 35-40 percig. Ha grillezni szeretnéd, csomagold a gombócokat alufóliába és mehet is a grillre, vagy a parázs közé. Kb. 30-40 perc múlva már kész is a különlegesen finom grill étel.

Ecetes hal

Hozzávalók: 4-5 db keszeg, só, sertészsír, liszt, őrölt fűszerpaprika.

Az ecetes léhez: 2 fej vöröshagyma, 4 fokhagyma, 3 babérlevél, 1 csapott evőkanál cukor, csipetnyi só, egy liter víz, 2-3 evőkanál ecet, pár szem egész bors és szegfűbors.

Elkészítés:

A megtisztított keszegeket alaposan beirdaljuk, kisebb darabokra vágjuk, és kívül-belül megsózzuk. Egy nagyobb serpenyőben nem túl sok zsírt olvasztunk. Paprikás

lisztet készítünk, ebben forgatjuk meg a halszeleteket. Kívül-belül gondosan megszórjuk liszttel, majd forró zsírban mindkét oldalukat jól átsütjük. Miközben sül a hal, elkészítjük a páclevet. A vöröshagymát karikákra vágjuk, hozzádaraboljuk a fokhagymát is. Beledobjuk a babérleveleket, a cukrot, a sót, és az egészet felöntjük vízzel. Ecettel ízesítjük, fűszerezzük egész borssal és szegfűborssal, és felforraljuk. Nagyobb tálba szedjük a kisült halszeleteket, annyi ecetes-fűszeres forró levet merünk rá, hogy ellepje, és ebben 2-3 napig állni hagyjuk, hogy teljesen átpácolódjon.

HUMOR

Főnök az egyik fiatal alkalmazotthoz:

- Goran, hiszel a halál utáni életben?

- Nem.

- Akkor felvilágosítalak, hogy a nagymamád, akinek a temetésére szabadnapot kaptál, itt járt, és utánad érdeklődött!

Egy taxi átrobog a piroson. Az utas ijedtében felkiált.

- Ugyan,- mondja a sofőr - a bátyám minden piroson áthajt!

A következő lámpához érve, a zöld lámpánál megáll a taxis.

- Most miért állt meg? -kérdi az utas

- Hátha jön a bátyám.

A sportolót beviszik a kórházba. A nővér kiveszi a lázmérőt, és odaadja az orvosnak.

- Mennyi a lázam doki?

- 39.9 fok.

- Az sok?

- Nagyon.

- És mennyi a világcsúcs?

Műtét előtt a sebész bemegy a beteghez:

- Majd meglátja, kérem, milyen gyorsan talpraáll a műtét után. Még aznap felkelhet majd, és öt percet sétálhat. Másnap már egy órát is sétálhat. Harmadnap már futni is fog...

- Jó, jó, doktor úr, de azért ugye, megengedi majd, hogy a műtét alatt fekve maradjak?

- Miért van az, hogy amikor a vadludak V alakzatban repülnek, a V egyik szára hosszabb?

- ???

- Ott több liba van.

- Mondja, főúr, mikor vágták le ezt a kacsát?

- Elnézését kérem, de a kacsasülthöz párolt káposzta jár, nem anyakönyvi kivonat.

Állandó Alkalmaink

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órakor (nyári időszakban 18 órakor)

Bibliaóra: csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör:
vasárnap 9 órától 10 óráig (nyári időszakban 9.30 tól imaóra)

Ifjúság biblióra:
pénteken 18,00 és vasárnap 9 órától

Kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/:
vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: csütörtök 19,30, vasárnap 18,30 órától

Előjárósági megbeszélés: a hónap első vasárnapját követő szerda 18 órától

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Katona Béla**

Gondnok: **Horváthné Császár Márta**
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **Katona Béla**

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani54@gmail.com,

Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Gyülekezeti honlap elérhetősége: www.pbgv.hu